

[Sigsgaard.]

forslaget så vagt; det giver jo desværre ikke større muligheder for at få dagsordensforslaget vedtaget.

Hvad har vi så opnået ved at stille et dagsordensforslag, som altså ikke bliver vedtaget? — det er jo den skæbne, der overgår mange af de dagsordensforslag, der stilles af mindre partier her i salen. Jeg mener, at vi i højere grad har fået debatten her i dag til at dreje sig om fascismen og om Spanien, og det er i sig selv vigtigt. Vi har haft lejlighed til at understrege, at det er nødvendigt at støtte de organisationer, der vil afskaffe fascismen, og at regering og folketing altså ikke vil gøre det. Og endelig, at ansvaret derfor hviler på enhver af os og de organisationer, som vi tilhører.

Bertel Haarder (V):

Hr. Kjeld Olesen var overraskende vred over mit indlæg og det på trods af, at det var særdeles velovervejet og oven i købet gennemtænkt, og jeg kan slet ikke forstå, at hr. Kjeld Olesen kan have så meget imod det, jeg sagde. Jeg brokkede mig f. eks. over den måde, hvorpå vi bruger vores økonomer og vores økonomiske prognoser. Jeg sagde, at det er ikke naturligt, vi skal rette os ind efter, men derimod noget, der fortæller os, hvad der sker, hvis ikke vi gør noget. Vi må vist være enige om, at det er forholdet mellem politikere og økonomer.

Der næst opridsede jeg det paradoks, der er i, at der, på trods af at vi konstaterer specielt i SFs og socialdemokratiets parti-programmer, at der er uendeligt med behov tilbage at dække i vores samfund, alligevel er arbejdsløshed. Det må dog også for hr. Kjeld Olesen være en paradoksal ting. Der er uendeligt med behov, der er uendeligt med behov for arbejdsindsatser. Hvorfor kommer der så prognoser, der siger, at vi indtil år 2000 skal have $\frac{1}{4}$ million arbejdsløse? Det må dog for alle politikere, som skal lægge skatter på befolkningen osv., være en fortvivlet ting, for jo større en indkomstmasse, jo flere arbejdsindsatser, der bliver gjort, jo bedre får vi råd til at lægge nogle arbejdsindsatser også i den offentlige sektor og på sociale områder. Så dette må da være relevant for alle.

Men så kommer det, at jeg kom til at

sige — og det var også velovervejet — at det er den måde, vi organiserer os på, den måde, vi har organiseret det arbejde, der nu bliver gjort, på, som vi må til at tænke lidt nyt omkring. Og da var det, jeg sagde noget om, at de nuværende beskæftigede i for høj grad havde fået monopol på arbejdet, og at jeg ikke var tryk ved, at man fra politisk side helt lod stå til på det felt og lod organisationerne aftale løn- og arbejdsvilkår, faggrænser osv. ganske frit. Hele folketinget har jo accepteret, at man gennem indkomstpolitik er nødt til at lægge visse rammer for udviklingen, det kan der heller ikke være noget overraskende i, så jeg forstår slet ikke den ophidselse, og jeg vil gerne gøre opmærksom på, at hvis man gennemfører den stærke form for indkomstpolitik, som jeg er gået ind for, og som venstre jo også i højere grad end socialdemokratiet er gået ind for, så er det klart, at det giver fordelingsproblemer, og jeg synes ikke, at vi har været uvillige til at tale om disse fordelingsproblemer. Vi har ikke afvist dem ved at tale om at sprede ejendomsretten. Vi er gået ind for, og vi har indført lige store dyrtidsportioner for alle, hvorved der kommer en god indkomstudligning i gang over for nogle af de grupper, som har haft de mest oppustede indkomster. Selvfølgelig skal indkomstpolitikken følges op af noget andet, men det, jeg påpegede, var, at hvis vi forstår at føre indkomstpolitik og den arbejdsmarkedspolitik, der knytter sig dertil, så er der uendeligt med arbejde i vores samfund; alle kan komme i gang, og vi har ikke nogen undskyldning for det, hvis ikke de gør det, med den naturlige reserve, der altid skal være på grund af strukturel arbejdsløshed osv. Det synes jeg er en udfordring, som vi alle sammen trænger til at lægge os på sinde. Og det, jeg så angriber, er, at socialdemokraterne i deres parti-program i stedet for at gøre noget ved det så at sige accepterer arbejdsløsheden og siger: så må vi i stedet for fordele det nuværende, forhåndenværende arbejde, vi må sætte pensionsalderen ned, forlænge uddannelserne, vi må sætte arbejdsdagen ned fra 8 til 6 timer osv. Det er det, jeg siger er en frugtesløs beskæftigelse. Politikere skal sørge for, at der gøres så mange indsatser som muligt i deres land, og det gør man i hvert fald ikke ved at hindre folk i at be-